

Доброто гълъбче.

Кой не знае колко се обичатъ гълъбчетата, особено онѣзи гълъбчета, които сж другарчета? тѣ нивга не се ускърбяватъ, нивга не се сърдятъ, нивга не се дѣлятъ!

Двѣ бѣли гълъбчета бѣхж другарчета, за туй и заедно хвъркахж, на едно дърво кацвахж, на едно изворче вода пиехж.

Единъжъ единъ немилостивъ ловецъ пушнж и уби едното гълъбче . . . Другото избѣга, ала отъ жалость и то щѣше да умре. Ни кълвѣше то, ни по расходка хвъркаше: само на изворчето отиваше да пийнова водица и пакъ се връщаше и кацваше на онова дърво, на което ловеца уби другарчето му, и тамъ плачеше, плачеше неутѣнимо. Не повдигане, горкото, главата си да погледне другитѣ гълъби, какъ весело прѣхвъркватъ съ своитѣ другари, защото по мѣчно му ставаше, припадане му отъ жалость.

Дори на третий день привечерь уморено гълъбчето отъ плачъ и тѣги, замлъкнж и провиснж главичка надолѣ. Въ това врѣме то чу, че въ една трѣнка до близкитѣ гробища пѣе единъ славей. Припомни си то, че много пѣти е слушало сѣщия славей да пѣе на това мѣсто, а сѣщо и една нова мисль му дойде. То хвъркнж и отиде при славея.

— Мило пѣснопойно славейче, — казало то, — тивсѣкога до тѣзи гробища пѣешъ; много смъртни може да си виждало, не знаешъ ли да ми кажешъ: има ли и другъ свѣтъ, кждѣто да отиватъ мъртвитѣ?